

ನಿತ್ಯಜೀವನದಲ್ಲಿ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕತೆ

ವಿ. ರಾಧಾ ಗುರುರಾಜ್, ಯಳಂದೂರು

ಅಧ್ಯಾತ್ಮ ಎಂದಾಕ್ಷಣ ಸಂಸಾರ ತ್ಯಾಗ ಎಂದಷ್ಟೇ ಭಾವಿಸುವುದು ಉಂಟು. ಈ ಆದರ್ಶಗಳ ನಿಜವಾದ ವಿವರಣೆ ಯನ್ನು ಮೈತ್ರೇಯಿ-ಯಾಜ್ಞವಲ್ಕ್ಯ, ಶಾರದಾದೇವಿ-ರಾಮಕೃಷ್ಣ ಮೊದಲಾದವರ ಜೀವನವು ನಮಗೆ ಸುಂದರವಾಗಿ, ಮಧುರವಾಗಿ ತಿಳಿಸಿಕೊಡುತ್ತದೆ. ಮನೆಯೇ ಆಗಲಿ, ವನವೇ ಆಗಲಿ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಜ್ಞಾನದ ಆನಂದಕ್ಕೆ ಅಡ್ಡಿಯಿಲ್ಲ. ಇಂದಿನ ಸಾಮಾಜಿಕ, ರಾಜಕೀಯ ಮೊದಲಾದ ಎಲ್ಲಾ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಿಗೂ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕತೆ ಬಹಳ ಅಗತ್ಯ ಎನಿಸುತ್ತದೆ. ತನ್ನ ಮತ್ತು ಇತರರ ಅಭ್ಯುದಯಕ್ಕಾಗಿ ಶ್ರಮಿಸುವ ಮಾಧ್ಯಮವೇ ಈ ದೇಹ ಎಂದು ಭಾವಿಸಿ ಬಾಳುವುದು ಅಧ್ಯಾತ್ಮ.

ಧ್ಯಾನ-ಪೂಜೆ, ಉಪಾಸನೆ, ಪ್ರಾರ್ಥನೆ, ಸದಾಚಾರ ನೀತಿಪರ ಬದುಕು ಮನಃಶಾಂತಿಗೆ ಪರಮಮಾರ್ಗ. ಉತ್ತಮ ಸಂಸ್ಕಾರಗಳಿಂದ ಕೂಡಿದ ಶೀಲಮಯ ಬಾಳು ನಮ್ಮದಾಗಲು ಈ ಜ್ಞಾನದ ಅಗತ್ಯವಿದೆ. ಮೊದಲು ನಮ್ಮಂತರಂಗದಲ್ಲಿ ಭಗವಂತನಲ್ಲಿ ವಿಶ್ವಾಸ ಅರಳಬೇಕು. ಉತ್ತಮ ದೈವಿಕ ಭಾವನೆಗಳು, ಅಭ್ಯಾಸಗಳು, ಹವ್ಯಾಸಗಳು ಮೊದಲಾದ ಹೂವುಗಳು ನಮ್ಮ ಹೃದಯ ಎಂಬ ಬನದಲ್ಲಿ ಅರಳಿ ಮೈಮನಗಳಿಗೆ ಸೌಭವನ್ನು ತುಂಬಿ ಇತರರಿಗೂ ಉಪಯುಕ್ತವಾಗಬೇಕು. ಪರಮ ಪುನೀತ ಬದುಕಿಗೆ ಆಸೆಯಾಗಿ ನಿಲ್ಲುವುದು ಈ ಅಧ್ಯಾತ್ಮ. ಯೋಗದ ಪರಮ ಗುರಿಯೇ ಈ ಅಧ್ಯಾತ್ಮ. ಈ ಹಾದಿಯಲ್ಲೇ ಮಹಾದೇವಿ ಅಕ್ಕ ವಚನ ಹಾಡಿದ್ದು; ನುಡಿದು ನಡೆದು ಎಡವದಂತೆ ತನ್ನ ಗುರಿಯನ್ನು ಅವಳು ಸೇರಿದಳು. ಈ ನೆಲೆಯಲ್ಲೇ ಬಸವಾದಿ ಶರಣರೂ ಅಧ್ಯಾತ್ಮಸಾಧಕರೂ ಬೋಧಕರೂ ಆದರು; ಪಾಪಿಗಳಿಗೂ ಪಾಮರರಿಗೂ ಉದ್ಧಾರದ ಪಥವಿದೆ ಎಂದು ತೋರಿಸಿದರು.

ಜೀವ, ದೇವನಾಗುವುದು, ಮಾನವ, ಮಾಧವನಾಗುವುದು ಈ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕತೆಯಿಂದಲೇ. ಪದ್ಧತಿಯ ಮೇಲಿನ ಜಲಬಿಂದುವಿನಂತೆ, ಕೆಸರೊಳಗಣ ಕಮಲದಂತೆ, ನೀರೊಳಗಣ ಬೆಣ್ಣೆಯಂತೆ, ಚಿಪ್ಪಿನೊಳಗಣ ಕೊಬ್ಬರಿಯಂತೆ ನಮ್ಮ ಜೀವನ ಆಗಬೇಕಾದರೆ ಈ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕತೆ ಅಗತ್ಯ. ಅದ್ವೈತ ಹಾಗೂ ಶರಣ ಸಿದ್ಧಾಂತ ಒಂದೇ ಎನ್ನಬಹುದು. ಅಂತೆಯೇ ಅಕ್ಕಮಹಾದೇವಿ, ಗುರುಕುರುಣಾದಿ ನರಜನ್ಮ ಹೋಗಿ ಹರಜನ್ಮ ಎನ್ನದಾಯಿತು; ಜನ್ಮರಹಿತ ಭಾಗ್ಯವೇ ಎನ್ನದಾಯಿತು ಎಂದು ಹಿಗ್ಗುತ್ತಾಳೆ; ವೀರವಿರಾಗಿಣಿಯಾಗಿ ನಡೆಯುತ್ತಾಳೆ; ವಿಶ್ವಪತಿಯೇ ತನ್ನ ಪತಿ ಎಂಬ ಮಂಗಳಭಾವವನ್ನು ತಳೆಯುತ್ತಾಳೆ.

ಯೋಗತ್ರಯಗಳಾದ ಭಕ್ತಿ-ಜ್ಞಾನ-ಕರ್ಮಗಳ ಚರಮ ಗುರಿಯೇ ಈ ಅಧ್ಯಾತ್ಮ. ಲೌಕಿಕ ಅಲೌಕಿಕ ಜ್ಞಾನಗಳನ್ನು ಸಮನ್ವಯಗೊಳಿಸಿ ಪರಮಶಾಂತಿ ಹೊಂದಲು ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕತೆ ಅಗತ್ಯ. ಮಂಗಳಪೂರ್ಣ ಬದುಕಿಗೆ ಈ ಜ್ಞಾನ ಅವಶ್ಯಕ.

ಬಿ.ಎಚ್. ಯಂಕಂಚಿ, ಬಾದಾಮಿ

“ಮನ ಏವ ಮನುಷ್ಯಾಣಾಂ ಕಾರಣಂ ಬಂಧಮೋಕ್ಷಯೋಃ” - ಮಾನವನಿಗೆ ಮನಸ್ಸೇ ಎಲ್ಲಕ್ಕೂ ಕಾರಣ. ಮನಸ್ಸನ್ನು ನಿಯಂತ್ರಣದಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಪರಮಾತ್ಮನಿಗೆ ಸಮರ್ಪಿಸಬೇಕು. ಗಾಳಿಯನ್ನು ಮುಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಹಿಡಿಯಲು ಹೇಗೆ ಅಸಾಧ್ಯವೋ ಹಾಗೆ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಹಿಡಿಯಲೂ ಅಸಾಧ್ಯ. ಅದಕ್ಕೆ ಸತ್ತಂಗ ಅಗತ್ಯ. ಹಿತವಾದ ಮಾತು, ಮಿತವಾದ ಊಟ-ನಿದ್ರೆ, ಸತತ ಶಾಂತಗುಣ, ದಯೆ ಅನಕುಂಪ, ಶುದ್ಧ ಆಚಾರ-ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ಪಾಲಿಸಬೇಕು. ಏನಾದರೂ ಆಗು ಮೊದಲು ಮಾನವನಾಗು - ಅಂದರೆ ಮಾನವೀಯ ಗುಣ ಅಳವಡಿಸಿಕೊ. ಗೀತೆ ಓದಿದರೇನು? ಸಕಲಶಾಸ್ತ್ರ ಪುರಾಣ ಕೇಳಿದರೇನು? ನೂರು ಕೋಟಿ ಜಪ ಮಾಡಿದರೇನು? ಏನೂ ಪ್ರಯೋಜನವಿಲ್ಲ! ನಮ್ಮ ಮನದಲ್ಲಿಯ ತಾಮಸ ಗುಣವನ್ನು ಮೊದಲು ಹೋಗಲಾಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ತನು, ಮನ ಸ್ವಚ್ಛವಾಗಿರಬೇಕು. ನಾವು ಮಾಡುವ ಕಾಯಕ ಶುದ್ಧವಿರಬೇಕು. ನಮ್ಮ ಕಾಯಕ ಸಮರ್ಪಣಭಾವದಿಂದ ಕೂಡಿರಬೇಕು. ಗುರುವಿಗೆ ಸಮರ್ಪಣಾಭಾವದಿಂದ ಶರಣಾಗಬೇಕು. “ಮೃದುವಚನವೇ ಸಕಲ ತಪಗಳಯ್ಯ. ಸದ್ವಿನಯವೇ ಸದಾಶಿವನೊಲುಮೆಯಯ್ಯ.” “ಅಂತರಂಗ ಬಹಿರಂಗ ಶುದ್ಧವಿಲ್ಲದೇ ನುಡಿಯುವವರು ಸಂತೆಯ ಕಂತೆ” ಎಂದರು ಚನ್ನಬಸವಣ್ಣ. ಶರಣರ ಈ ವಾಕ್ಯ ಪಾಲಿಸಬೇಕು. “ಲೋಕದ ಡೊಂಕು ನೀವೇಕೆ ತಿದ್ದುವಿರಿ. ನಿಮ್ಮ ನಿಮ್ಮ ಮನವ ಸಂತೈಸಿಕೊಳ್ಳಿ. ನಿಮ್ಮ ನಿಮ್ಮ ತನುವ ಸಂತೈಸಿಕೊಳ್ಳಿ” ಎಂದು ಬಸವಣ್ಣನವರು ಎಷ್ಟು ಮಾರ್ಮಿಕವಾಗಿ ನುಡಿದಿದ್ದಾರೆ! ಶ್ರೀಮಾತೆ ಶಾರದಾದೇವಿಯವರು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ, “ಮಗು, ನಿನಗೆ ಶಾಂತಿ ಬೇಕಾದರೆ ಯಾರಲ್ಲೂ ತಪ್ಪು ಹುಡುಕಬೇಡ. ನಿನ್ನಲ್ಲಿಯ ದೋಷಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಮಾತ್ರ ಗಮನ ಹರಿಸು. ಈ ಜಗತ್ತನ್ನು ಪ್ರೀತಿಸು. ಯಾರೊಬ್ಬರೂ ಹೊರಗಿನವರಲ್ಲ. ಎಲ್ಲರೂ ನಿನ್ನವರೇ!” ಜಗತ್ತಿನ ಜನರೆಲ್ಲ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ತಪ್ಪು ತಿದ್ದಿಕೊಂಡರೆ ಪೋಲಿಸರು ಏಕೆ ಬೇಕು? ವಕೀಲರು ಏಕೆ ಬೇಕು? ಕೋರ್ಟು ನ್ಯಾಯಾಲಯಗಳೇಕೆ? ರಾಜಕಾರಣಿಗಳೇಕೆ? ಎಲ್ಲ

ಜನಾಂಗದ ಜನರೂ ಸಹೃದಯರಾದರೆ ಜಗತ್ತೇ ಪಾವನವಾಗುವುದು! ನ್ಯಾಯಾಲಯ, ದೇವಾಲಯ, ಆತ್ಮಾಲಯ ಈ ಮೂರರಲ್ಲಿ ಆತ್ಮಾಲಯಕ್ಕೆ ಶರಣು ಹೋಗಬೇಕು. “ಜಗವೆಲ್ಲ ನಗುತಿರಲಿ, ಜಗದಳುವು ನನಗಿರಲಿ” - ಇದು ನಮ್ಮ ಬಾಳ ಸ್ತೋತವಾಗಲಿ. “ಪರಪೀಡನೆಯೇ ಪಾಪ! ಪರೋಪಕಾರವೇ ಪುಣ್ಯ” ಈ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ೧೮ ಪುರಾಣ, ೬ ಶಾಸ್ತ್ರ, ೪ ವೇದ, ಎಲ್ಲ ಉಪನಿಷತ್ತುಗಳು, ಭಗವದ್ಗೀತೆ, ರಾಮಾಯಣ, ಮಹಾಭಾರತ ಇವುಗಳ ಸಾರ ಅಡಗಿದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಸದ್ಗುರುವಿನ ಚರಣವನ್ನು ಆಶ್ರಯಿಸಿ, ತನು-ಮನಗಳನ್ನು ಶುದ್ಧವಾಗಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಸವಿನಯ ಪ್ರಾರ್ಥನೆಯೊಂದಿಗೆ ಸರ್ವರ ಹೃದಯ ಗೆದ್ದರೆ ಅದುವೇ ನಮಗೆ ಸ್ವರ್ಗ. ಬಡವ-ಬಲ್ಲಿದ, ಜ್ಞಾನಿ-ಅಜ್ಞಾನಿ, ಸಜ್ಜನ-ದುರ್ಜನ - ಎಲ್ಲರಲ್ಲೂ ಸಮಭಾವ ತಾಳಬೇಕು, ಸಮದೃಷ್ಟಿ ಬೇಕು. ‘ಅಭೇದ ದರ್ಶನಂ ಜ್ಞಾನಂ’ - ಭೇದ ಹೋಗಬೇಕು. ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ನುಡಿದಂತೆ ನಡೆ, ಇದೇ ಜನ್ಮ ಕಡೆ ಎಂಬ ಅಮೃತವಾಣಿಯಂತೆ ನುಡಿದಂತೆ ನಡೆದು ಶಾಂತಿ, ಸಹನೆ, ಸದ್ಭಾವನೆ, ದಯೆ, ಪ್ರೀತಿ, ತಾಳ್ಮೆ ಇವುಗಳನ್ನು ನಮ್ಮ ದಿನನಿತ್ಯದ ಉಸಿರಾಗಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಆಗ ನಮ್ಮ ನಿತ್ಯಜೀವನ ಬೆಳದಿಂಗಳ ಹೊಸಲಾಗುವುದರಲ್ಲಿ ಸಂದೇಹವಿಲ್ಲ.

ಟಿ. ಎನ್. ನಾಗರತ್ನಮ್ಮ, ಮಂಡ್ಯ

ಬೇವಿಗಳಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಶ್ರೇಷ್ಠ ಜೀವಿ ಎಂದರೆ ಮಾನವ. ಮಾನವನು ಉತ್ತಮ ಗುಣಗಳನ್ನು ಬೆಳೆಸಿಕೊಂಡರೆ ದೇವ ಮಾನವ ನಾಗಬಹುದು. ಉದಾಹರಣೆಗೆ ಭಗವಾನ್ ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣ ಪರಮಹಂಸರು, ಶ್ರೀಮಾತೆ ಶಾರದಾದೇವಿಯವರು ಹಾಗೂ ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾನಂದರು.

ನೈತಿಕತೆ: ನಮ್ಮ ನಿತ್ಯಜೀವನದಲ್ಲಿ ನೈತಿಕತೆಯನ್ನು ಬೆಳೆಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ನೈತಿಕತೆ ಎಂದರೆ ಸಜ್ಜಾರಿತ್ಯ. ದೇವರಲ್ಲಿ ನಂಬಿಕೆ, ಭಕ್ತಿ, ಪರೋಪಕಾರ ಬುದ್ಧಿ, ಸಹನೆ, ಕರುಣೆ, ಶಿಸ್ತು, ತೃಪ್ತಿ ಇತ್ಯಾದಿ. ಇವು ಮನುಷ್ಯನಲ್ಲಿರಬೇಕಾದ ಶ್ರೇಷ್ಠ ಗುಣಗಳು. ಇವು ಎಲ್ಲರಲ್ಲೂ ಇರಬೇಕಾದದ್ದು ಅತ್ಯವಶ್ಯಕ. ನಾವು ಈ ದೇಹವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗುವಾಗ ನಮ್ಮ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ಬರುವುದು ಕೇವಲ ಪಾಪ-ಪುಣ್ಯಗಳು. ಆದ್ದರಿಂದ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬನೂ ನೈತಿಕತೆಯನ್ನು ಬೆಳೆಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು.

ಧರ್ಮ: ಧರ್ಮ ಎನ್ನುವುದಕ್ಕೆ ವಿಶಾಲ ಅರ್ಥವಿದೆ. ಜನಜೀವನವು ಸತ್ಯ-ಧರ್ಮಗಳ ತಳಹದಿಯ ಮೇಲೆ ನಿಂತಿದೆ. ‘ಧರ್ಮೋ ರಕ್ಷತಿ ರಕ್ಷಿತಃ’ ಎಂಬಂತೆ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ಮನುಷ್ಯನೂ ಧರ್ಮಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ನಡೆದಾಗ ಅದು ಅವನನ್ನು ರಕ್ಷಿಸುತ್ತದೆ. ಅಹಿಂಸೆಯು ಪರಮ ಧರ್ಮವೆನಿಸಿದೆ. ಹಿಂದೆ ಪಾಂಡವರು ಧರ್ಮಮಾರ್ಗವನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿದ್ದರಿಂದ, ಅವರ ಕಷ್ಟಕಾಲದಲ್ಲಿ ಧರ್ಮವು ಅವರನ್ನು ರಕ್ಷಿಸಿತು. ಈ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಸಹಿಸಲಸಾಧ್ಯವಾದಷ್ಟು ಅಧರ್ಮಾಚರಣೆಗಳು ನಡೆಯುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಇದು ಹೀಗೇ ಮುಂದುವರಿದರೆ ಜನಜೀವನ ಬಹಳ ಕಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. ಈಗಲೂ ಧಾರ್ಮಿಕರು ಅನೇಕರಿದ್ದಾರೆ.

ನಮ್ಮ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕತೆ ಬಹಳ ಅವಶ್ಯಕವಾಗಿದೆ. ನಮ್ಮ ಜೀವನದ ಗುರಿ ಶ್ರೇಷ್ಠವಾಗಿರಬೇಕು. ನಾವು ಯಾರು? ಈ ಭೂಲೋಕದಲ್ಲಿ ಜನಿಸಿ ವ್ಯರ್ಥವಾಗಿ ಕಾಲಕಳೆದು ಒಂದು ದಿನ ಇಲ್ಲವಾಗುತ್ತೇವಲ್ಲ! ನಮ್ಮ ಹುಟ್ಟು ಸಾವು ಇವು ಹೇಗೆ ಬಂದು ಹೋಗುತ್ತವೆ? ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣಕರ್ತರು ಯಾರು? - ಇವೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಯೋಚಿಸಬೇಕು. ಈ ಪ್ರಪಂಚವು ಒಂದು ಮಾಯೆ. ಈ ಮಾಯಾಲೋಕದಲ್ಲಿ ನಾನು-ನನ್ನದು ಎಂಬ ಮೋಹ-ಮಮತೆಯನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ಸಂಸಾರದಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿದ್ದೇವೆ. ಇವು ನಮ್ಮ ಜನನಮರಣಗಳಿಗೆ ಕಾರಣವಾಗುತ್ತವೆ. ಇವುಗಳಿಂದ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ನಾವು ನಮ್ಮ ನಿತ್ಯಜೀವನದಲ್ಲಿ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕತೆಯನ್ನು ಅಳವಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು.

ನಾವು ನಮ್ಮ ಪ್ರತಿದಿನದ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ನಿಃಸ್ವಾರ್ಥ ಭಾವನೆಯಿಂದ ಮಾಡಬೇಕು. ಸೂರ್ಯೋದಯಕ್ಕೆ ಮುಂಚೆ ಎದ್ದು ಧ್ಯಾನ, ಪೂಜೆ, ಪ್ರಾರ್ಥನೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಬೇಕು. ಸದ್ಗುಣಗಳ ಪಠಣ ಮಾಡಬೇಕು. ಪ್ರವಚನಗಳನ್ನು ಕೇಳಬೇಕು. ಇವೆಲ್ಲವನ್ನೂ ನಿರಂತರವಾಗಿ ಮಾಡುತ್ತಾ ಬಂದರೆ ಆರೋಗ್ಯ, ಶಾಂತಿ, ಸಮಾಧಾನ ದೊರೆತು ಮುಕ್ತಿಗೆ ಮಾರ್ಗವಾಗುತ್ತದೆ.

ನನ್ನ ಅನುಭವ : ನನಗೆ ಬಾಲ್ಯದಿಂದಲೂ ದೇವರ ಮೇಲೆ ಭಕ್ತಿ, ಶ್ರದ್ಧೆ ಇರುವುದು ಒಂದು ಪುಣ್ಯವೆಂದು ನಾನು ಭಾವಿಸಿದ್ದೇನೆ. ರಾಮಾಯಣ, ಮಹಾಭಾರತ, ಭಗವದ್ಗೀತೆ - ಇವುಗಳನ್ನು ಓದುವುದು, ಕೇಳುವುದು ಎಂದರೆ ನನಗೆ ಬಹಳ ಇಷ್ಟ. ನಾನು ೧೯೯೫ ರಿಂದ ೨೦೦೦ ನೇ ಇಸವಿಯವರೆಗೆ ‘ಚಿನ್ಮಯ ಮಿಷನ್’ನ ಸದಸ್ಯಳಾಗಿದ್ದೆ. ಅಲ್ಲಿನ ಗುರುಗಳಿಂದ ಸಹಸ್ರನಾಮ, ಭಗವದ್ಗೀತೆ, ಸ್ತೋತ್ರಗಳು, ಪ್ರವಚನಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ, ಅಧ್ಯಾತ್ಮದಲ್ಲಿ ಆಸಕ್ತಿ ಮೂಡಿತು. ಈಗಲೂ ಮಂಡ್ಯದಲ್ಲಿ ನಡೆಯುವ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಪ್ರವಚನಗಳಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿರುತ್ತೇನೆ. ಈಗ ಆರು ವರ್ಷಗಳಿಂದ **ವಿವೇಕಪ್ರಭ**ವನ್ನು ಮೈಸೂರಿನ ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣ ಆಶ್ರಮದಿಂದ ತರಿಸಿಕೊಂಡು ಓದುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ಅದು ಒಂದು ಸದ್ಗುಣವಾಗಿದೆ. ನಾನು ‘ವಿವೇಕಪ್ರಭ’ ಮಾಸಪತ್ರಿಕೆಯ ಆಜೀವ ಸದಸ್ಯಳಾಗಿದ್ದೇನೆ. ನನಗೆ ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾನಂದರ ಅಶೀರ್ವಾದ ಸಿಕ್ಕಿದೆ. ನಾನೀಗ ಶಾಂತಿ, ನೆಮ್ಮದಿಯ ಜೀವನವನ್ನು ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದೇನೆ.

